

דעם רבינ'ס

איכס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

דער ריינער קוואל

זיי געווארנט פון חכמות!

מיר שטייען שוין נאנט צו חדש תמוז, לאמיר זען וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז אויף למעשה וואס אונזער עבודה איז אין דעם חדש.

עס איז געווען א נביא מיטן נאמען מלאכי. ער האט אנגעזאגט די אידישע קינדער זאלן גוט געדענקען די הייליגע תורה וואס משה רבינו האט אונז געגעבן. דאס איז דער לשון וואס דער נביא רופט אויס: "זכרו תורת משה", זאגט אונז דער הייליגער רבי אז דער פסוק איז ראשי תבות "תמוז", דאס איז חדש תמוז. פֿרעגט זיך א קשיא, וואו איז דער אות ו' תמוז לייגט מען אזוי אויס: תמוז?

נאר די גמרא אין מסכת ערובין (נ"ד) זאגט: "אלמלא לא נשתברו הלוחות הראשונות לא נשתכחה התורה מישראל - אויב עס וואלט נישט צעבראכן געווארן די ערשטע לוחות וואלט נישט פארגעסן געווארן די תורה פון אידישע קינדער. קומט

אויס אז אין דעם חדש תמוז ווען עס איז צעבראכן געווארן די לוחות, איז אראפגעקומען א שכחה, דערפאר פֿעלט דער אות ו' פון תמוז ווייל אות ו' ווייזט אויף די לוחות - וואס איז געווען זעקס טפחים די ברייט און זעקס די לענג און ו' איז בגימטריה זעקס. דערפאר איז מרומז אין פסוק זכרו תורת משה אז אין

דעם חדש דארף מען ממשיך זיין דעם זפֿרון, ווייל אין דעם חדש איז צעבראכן געווארן די לוחות.

רבי נתן אין א בריוו פון ר"ח תמוז שרייבט ער אזוי: "זאלסט גוט געדענקען אלע וואונדערליכע טובות וואס דער אויבערשטער האט מיט אונז געטון, זינט די טעג פון משה רבינו פון מתן תורה ביזן היינטיגן טאג, אזוי ווי דער רבי האט אונז שטענדיג געווארנט [צו האבן פאר אונזערע אויגן דעם זפֿרון]. אזוי ווי דער פסוק זאגט "זכרו נפלאותיו אשר עשה", "זכור את היום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב", און די וואונדער וואס דער באשעפער

טוט מיט אונז אין יעדן דור דורך די אמת'ע צדיקים, די בני עליה פון יעדן דור, און בפרט וואס ער האט מיט אונז געטון אין דעם דור טראץ אונזער ארימקייט און אונזער פשטע עבודות, וואספארא נידריגע אָרט מיר געפונען זיך, האט אָבער דער אויבערשטער געמאכט מיט אונז גאר גרויסע וואונדער, אז אויף מיר אין היינטיגע דורות קענען נאך געדענקען פון אויבערשטן און זיין הייליגע תורה (מכתב שנ"ד).

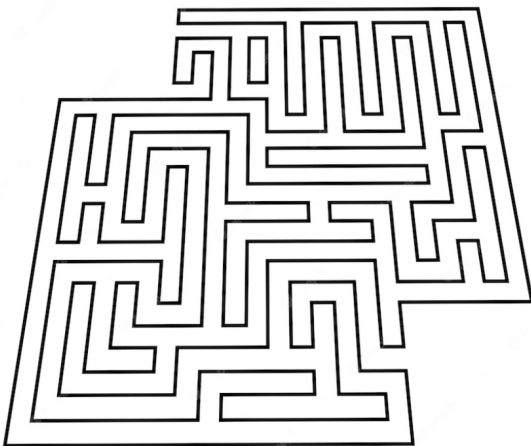
די וואך איז פֿרשת קרח, ווען מיר לערנען די פֿרשה קען אונז אויסקוקן אז קרח איז געווען עפעס א

גאר גאר גרויס און איז געבען אריינגעפאלן אין שאול תחתיות ווען ער האט געקריגט אויף משה - אלעס ווייל עס האט זיך געהאלטן מיט זיין דעת, ער האט זיך געהאלטן פאר א חכם און זיך נישט געוואלט אינגאנצן מבטל זיין זיין שכל צום דעת פון משה רבינו.

דערפאר האט מען גענומען די מחתות פון קרח און געמאכט דערפון א דעק פאר די מזבח: "א זכרון פאר אידישע קינדער אז א פרעמדער זאל זיך נישט דערנענטערן... נישט צו זיין ווי קרח און זיין געמיינדע.." דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין גוט צו געדענקען די הייליגע דיבורים וואס מיר האבן געהערט און געזען, מיר זאלן זיך אינגאנצן אונטערבייגן צום דעת התורה און צו די צדיקים שבכל דור ודור, וועלן מיר זיין ערליכע אידן כרצון השם יתברך וכרצון הצדיקים, אמן.

דער רבי לערנט אונז: 'סאיז אלעמאל דא א וועג ארויס!'

פשוט'ער מענטש, מען דארף וויסן אז קרח איז נישט געווען א פראסטער מענטש, קרח מיט זיין געמיינדע זענען געווען גאר גרויסע מענטשן, זיי זענען געווען בעלי השגה און געהאט רוח הקודש, אזוי ווי עס שטייט אין פרשה "נשיאי עדה, קראי מועד, אנשי שם, זיי זענען געווען הויפט סנהדרין, בפרט קרח אליין איז געווען פון די גרעסטע לויים, איז וויאזוי איז ער אזוי אראפגעפאלן צו קריגן אויפן אויבערשטן און אויף משה ואהרן?

רבי נתן איז מסביר אויף עטליכע פלעצער וואס איז געווען די פגם און נפילה פון קרח, לאמיר נעמען איין נקודה וואס איז שייך פאר אונז. (ליקוטי הלכות נט"י לסעודה ו') יעדער איד נישט קיין חילוק וועלכער סארט איד, דארף זיין געווארנט פון חכמות מען זאל זיך נישט האלטן ווי א חכם! ווייל די חכמות פון די וועלט שאטן זייער, בפרט ווען מען קומט דורכדעם צו מחלוקת חס ושלום, כל-שכן ווען מען קריגט זיך אויף ערליכע אידן וועלכע זענען פרומער פון מיר, אלץ ווייל עס דאכט זיך מיר אז איך בין דער גרויסער ח' זאגט רבי נתן: "דאס איז מער מזיק פון אלע עבירו ווייל מחלוקת און שנאת חנם איז שווערער פון אלן דאס האט געברענגט דעם חורבן בית המקדש א.ו. ווילאנג א איד היט זיך פון אלע סארטן מחלוקת או אמת, ער איז זיך מבטל זיין שכל צום דעת פון די ת און די צדיקים, האט ער א אייביגע האפענונג אק קען פארראכטן ווערן דורך תמימות און אמונה של אין באשעפער און אין די הייליגע צדיקים. דאס געווען דער עיקר פגם פון קרח, ער איז דאך גען

וואס דארף מען זוכן?!

איך וויל דערציילן א מעשה וועגן די גרויסע כח פון אמונה, אמונת חכמים, אמונה אין צדיקים.

עס איז געווען איינמאל ביי אונז אין חברה א מסבה און אלע קינדער האבן געדארפט ברענגען אינטערעסאנטע בגדים פאר א שפיל וואס מען האט געמאכט. איך האב געטראכט צו מיר 'איך האב דאך א נייע היטל אין שטוב, דאס קען איך נעמען, איך האב עס געזוכט און גענישטערט עס צו טרעפן ביז איך האב עס געטראפן, שוין, איך טו עס און, עס איז געווען א שיינע היטל וואס עס איז געווען געמאלעוועט, אבער אין דעם צעמישעניש בשעת'ן פרוברן דעם היטל אויב עס שטייט גוט אויף מיין קעפל האב איך פארלוירן מייע ברילן און איך דערזע זיך ווי איך שטיי מיטן היטל אבער איך זיך מייע ברילן!!

דא האב איך געזען דעם גרויסן כח פון רעדן צום באשעפער, בשעת'ן זוכן, ווען די גאנצע משפחה שטייט און זוכט, מען זוכט און מען זוכט, און איך האב פארגעסן דעם עיקר, וועמען מען דארף זוכן און בעטן אין אזא צייט ווען עפעס פארלירט זיך, ביז עס איז מיר איינגעפאלן אן עצה, איך האב זיך דערמאנט א פשוט'ע זאך וואס יעדער איינער דארף עס טון! רעדן צום אויבערשטן!

איך האב געזאגט "באשעפער איך זיך זיך מיין ברילן, העלף מיר איך זאל עס טרעפן שנעל, איך דארף שוין לויפן צו גיין אין חברה [מתמידים]."

איך האב נאכנישט געענדיגט מיין תפלה און... די ברילן שטייען פאר מייע אויגן!! אינטערעסאנט אז פארן בעטן פון באשעפער האב איך עס בכלל נישט באמערקט. יענע טאג האב איך געהאט נאך אפאר מאל אז איך האב געזוכט פארלוירענע זאכן און מיטן כח התפלה האב איך ב"ה עס גלייך געטראפן.

מ'רדכי דוד

הויכע טרעפ עפנט מיין הארץ

ווען איך בין געווען זיבן יאר בין איך געפארן קיין אומאן און געוויילט ביים רבי'ן מיט מייע עלטערן פאר עטליכע טעג. אין די טעג בין איך יעדן טאג אראפ צו הייליגן רבי'נס ציון און געזאגט אפאר קאפיטלעך תהלים און שפעטער בין איך צוריק ארויף צו אונזער דירה.

אזוי ווי אונזער דירה איז געווען אויף א הויכע שטאק אין איינע פון די טעג ווען איך בין ארויס פון די דירה האב איך פארפאסט דעם עלעוועיטאר [די מאשין וואס מען נוצט אנשטאט די טרעפ] עס איז געווען גאר אסאך טרעפ צו אראפגיין און דערנאך צוריק ארויף, איך קוועטש דעם קעפל און ווארט דארט... איך שטיי און איך ווארט, שוין, דער עלעוועיטאר מאכט זיך ענדליך אויף און עס קומט ארויס א רוסישער גוי, איך האב געוואלט אריינגיין אבער, די טיר האט זיך גלייך

פארמאכט און ס'איז אראפגעפארן.

מײן געבורטס-טאג

איך וויל דערצייילן א מעשה וואס איז געשען מיט מיר. איך האב זייער געוואלט פארן קיין אומאן פאר די זיבן יאר, אזוי ווי דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט אז מען וועט זיין א הייליגער אינגל אויב מען קומט צו אים פאר די זיבן יאר. מיינע עלטערן האבן געוואלט קויפן א טיקעט צו פארן קיין אומאן פאר סכות תשפ"ד, ווייל מײן געבורטס-טאג פאלט אויס חדש חשוון, אבער מען האט נישט אנגעיאגט, און סכות איז אריבער, און ווי אלע ווייסן אז שמחת תורה איז לידער געשען א מלחמה אין ארץ ישראל איז בטל געווארן אסאך עראפלאנען און די טיקעטס זענען געווארן זייער טייער און עס האט אויסגעזען אז איך וועל נישט זוכה זיין צו פארן.

מיינע געשוויסטער האבן זייער אסאך מתפלל געווען און אויף זיך אונטערגענומען אז אויב איך וועל קענען פארן צום הייליגן רבי'ן וועל איך עס דערצייילן דא אינעם גליון ביי מיין מעשה'לע.

צום סוף האט מיין טאטע געטראפן א טיקעט און די נסיעה איז פארגעקומען צוויי טעג פאר די זיבן יאר אין די טעג פון מײן געבורטס-טאג בין איך געווען מיין הייליגן רבי'ן און געזאגט די תיקון הקללי מיט א פרוטה לצידקה צו באקומען די מתנה פון הייליגן רבי'ן וואס ער האט געזאגט פאר די קינדער וואס קומען אונטער זיבן יאר צו זיין ציון.

חיים, בית שמש

בלית ברירה ווארט איך נאכאמאל און ווידער קומט ארויס א מענטש און פארמאכט זיך, האב איך פארשטאנען אז איך דארף גיין צופיס צום רבי'ן. איך לויף אראפ די טרעפ און איך לויף גלייך צום ציון און עפעס א ווארימע געפיל האט מיר ארומגענומען, בין איך גלייך געגאנגען צום רבי'נס ציון און א זאג געגעבן: "הייליגער רבי איך בין ב"ה זוכה צו זיין ביי זיין ציון יעדן טאג, היינט בין איך

געקומען צו גיין פון אזויפיל טרעפ צו זאגן א תיקון הקללי און איך גיי שוין צוריק, איך דאנק דיר הייליגער באשעפער אז דו האסט אונז געגעבן א צדיק וואס האט אונז צוגעזאגט אזא צוזאג, נאר מיט דעם קליינעם בקשה, 'צו זאגן צען קאפיטלעך ביי זיין ציון' ". פארשטייט זיך אז מיין תיקון הקללי וואס איך האב

דאן געזאגט, איז געווען מיט א ספעציעלע ווארעמקייט און נאנטקייט צום באשעפער.

אמאל ווען מען שטרענגט זיך אביסל איבער עפנט זיך אויף דאס הארץ און מען קען רעדן געשמאקע ווארימע דיבורים און מען באקומט א קשר צום באשעפער, צום צדיק און צו די אייגענע הארץ, מען זאל קענען רעדן און דאנקן דעם באשעפער אויף אלע גוטע זאכן.

שמעון

קינדע, גיימיך אָרנען איקוטי מוהר'ן? יא?

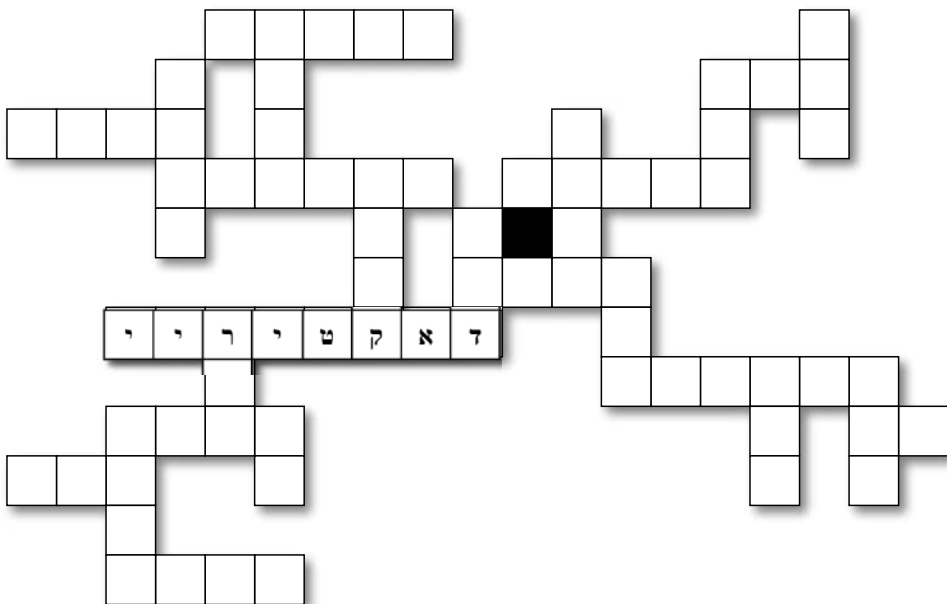
צ'כע, מיר אויפן!!!!

אלע גשוכות פון די שאָלע שטייען קלאַר אין די נייע גורע
הצמחה וואס אנציעט טאטעס הייבן אן העצ"ה די וואך אָרנען

גורע א' די צווייטע חלק איקוטי מוהר'ן

אַטפּער די ריכטיגע גשוכות אין טעל-איינ קעפּל 7, דו קענסט העצ"ה געווינען
75 ש"ח אין ווערד פון הכסא'ע ספרים

- א איד איז באשאפן געווארן ער זאל האבן א ממשלה אויף די _____ ?
- ווען עס איז דא א קנאות המלאכים דארף מען זיך אנכאפן אין די פלאץ פון וואו אלע נשמות קומען דאס איז דער _____
- וואס איז די ראש תיבות פון בשר"א וואס רב עמרם חסידא האט געזאגט פארן מלאך? _____
- וואס איז די ראשי תיבות פון מלאך? _____
- שרייב אריין די זאך וואס איז זייער דערהויבן און מענטשן זענען מזלזל אין דעם _____
- ווען תפלה ווערט אויסגעלייזט פאלן אוועק אלע ד _____ (שרייב פונקט די אותיות וואס שטייט אינעווייניג)
- מען קען האבן א רפואה דורך ל _____ און מ _____
- פיר אויס: וועלכע עבודה איז מפסיד די עבודה פון תפלה? "אל תהי _____ "
- וויאזוי ווערט משיח אנגערופן? _____ און פארוואס? ווייל ער איז מקבל פון ש _____ ה _____
- דער אויבערשטער האט אונז געמאכט א גרויס חסד אז ראש השנה פאלט אויס _____
- וואס איז די ראשי תיבות פון יובל? _____

אופן דעם צווייטן אכט און דרייסיג יאר

באקומען א
וויצע פאר
די נסיעה
אויף ראש
השנה. פאר
ר' שמואל
וועלכער האט
זייער שטארק
אפגעהיטן
זיינע אויגן,
פון א איבריגע
בלק אויף
דער וועלט

איז דאס נישט געווען קיין קליין זאך, צו פארן ביז רמת
גן וואס איז דעמאלס געווען אינגאנצן א פרייע שטאט,
אויף איז דאס איז געווען אין זייער א שווערע צייט, די
וועגן זענען געווען א סכנה צו פארן אויף זיי, עס האבן
זיך געדרייט באנדעס פון רוזחים, שונאי ישראל אין
אלע וועגן אין געגנט פון אומאן, און די שרעק צו פארן
איז געווען נישט צו פארשטעלן, אבער ר' שמואל
האט נישט געקוקט אויף גארנישט, און פראבירט צו
טון וואס ער קען פדי צו פאלגן דעם רבינ'ס פארלאנג,
"איש בל יעדו"!!! קיינער טאר נישט פעלן...

דער רוסישער קאנסול האט נישט געגעבן קיין
וויצע, דאס איז נאר געווען איינע פון די נסיונות וואס
ר' שמואל איז אריבער ווען נאך א נייע פלאן איז
אונטערגעגאנגען, איין מאל און נאך א מאל. אין יאר
תשי"ט האבן זיך געגרייט א מנגן פון אנ"ש און ר'
שמואל צווישן זיי, צו פארן אויף ראש השנה קיין
אומאן, ר' שמואל וואס איז געווען ווייט פון אלע עניני
חול, און האט זיך קיינמאל נישט געמאכט קיין בילדער,
האט זיך אוועקגעשטעלט אנטקעגן די קאמערע
און געמאכט א בילד פארן פאספארט, מ'קען אביסל
פארשטיין פון דעם ווי טייער און חשוב איז געווען
ביי אים די הייליגע נסיעה, אבער די נסיעה איז אויך

אויפן ערד, נעבן די מזוזה, אינמיטן די נאכט, זיצט ער
לאנגע שעות ער וויינט און בענקט, וויפיל תפלות האט
ער שוין געמאכט, אן א שיעור דיבורים צו ה' תתברך
געבעטן און געהאפט, ב'שערי ציון... נעוץ פיינים....
האט ער געזונגען די הייליגע ווערטער פון תיקון חצות,
מיט א בענקעדיגע ניגון, ציון... ציון... איה ויל זיין ביים
הייליגן רבינ'ס ציון, קאטש איינמאל אין מיין לעבן.

דער הארציגער איד וואס איז געזעצן אזוי, איז
געווען נישט קיין אנדערער ווי ר' שמואל שפירא זצ"ל,
פון די טייערע לויטערע תלמידים פון רבי'ן, וואס איז
יארן אויפגעשטאנען חצות און געבעטן און געוויינט
צום אויבערשטן, ער זאל שוין רחמנות האבן אויף
אים, און אים ברענגען צום צדיק, דער "הר ציון אשר
שמים" דער בארג ציון וואס איז חרוב און פוסט. דער
בית המקדש - וואס איז צובראכן, און די ליכטיגקייט
איז פארשטעלט - איז געווען ביי אים איין זאך מיטן
הייליגן רבינ'ס ציון וואס איז ווייט און ליידיג, די טויערן
זענען געווען צוגעשפארט און מען קען דארט נישט
קומען, די ליכטיגקייט פון צדיק וואס איז אזוי נעלם,
אזוי באהאלטן און פארשטעלט.

אכט אין דרייסיג יאר! האט ר' שמואל געוויינט און
געבעטן, פראבירט אלע סארט השתדלות וואס ער
האט נאר געקענט, צו פארן קיין אומאן, און נישט
פארלוירן די האפענונג, ביז ער האט זוכה געווען צו
קומען צום רבינ'ס ציון צוויי מאל! איינמאל אינמיטן
יאר צו זאגן דארט תיקון הכללי, און זוכה זיין צו די
הייליגע הבטחה פון רבי'ן, און איינמאל צו קומען צום
קבוץ ראש השנה.

נאך אין אנהויב פון זיין התקרבות, איז ער געפארן פון
ירושלים קיין רמת גן, צום רוסישן קאנסול, צו פראבירן

מְצִאתֵינוּ אֶקוּמָה נָא וְאִסְבְּבָה בְּעִיר (שִׁיר הַשִּׁירִים)
 וְלֹא נִפְקֵד מִמֶּנּוּ אִישׁ (במדבר ל"א מ"ט)
 מְלָךְ נִאֲמָן וְרַחֲמָן אֲתָה (ברכת הפטרה)

ווער קען זיך פארשטעלן, דאס געוואלדיגע מסירות נפש פון ר' שמואל ביי זיין לעצטע נסיעה קיין אומאן אויף ראש השנה די לעצטע יאר פון זיין לעבן. ער איז געווען דעמאלס אזוי אלט און קראנק, כמעט נישט געקענט זיך באוועגן אליין, ער איז געזעצן אויף א רעדער-שטול און מען האט אים געדארפט פירן. ווען מען האט אים געפרעגט אין שטוב, וויאזוי נעמט אויף זיך אזא זאך זיך אזוי צו וואלגען אויף די וועגן אין אזא עלטער אין אזא מצב? האט ער געענטפערט מיט א פשטות: "איך האב דאך א גאנצן לעבן געבענקט אויף דעם, און איצטער אז מען שלעפט מיר, זאל איך זיך אויך נישט מיט שלעפן?!"...

ר' שמואל האט זוכה געווען אין זיין לעצטע יאר אויף דער וועלט, עטליכע חדשים פאר זיין פטירה, צו באקומען א מתנה פונעם הייליגן באשעפער אויף וואס ער האט געוויינט און געבעטן אלע יארן, "לנסע לצדיק האמתי על ראש השנה - צו פארן צו אן אמת'ן צדיק אויף ראש השנה"

די שמחה פון ר' שמואל מוצאי ראש השנה, איז געווען נישט צו שילדערן, אינמיטן די טענץ פון די צוויי הונדערט זעכציג חסידים וואס האבן זוכה געווען צו קומען אויף ראש השנה יענער יאר, האט זיך ר' שמואל אויפגעהויבן פון זיין קראנקן בענקל, וואס דאס איז געווען א נס, נאך א לאנגע צייט וואס ער האט נישט געקענט גיין אויף די פיס, האט ער זיך אויפגעשטעלט און געטאנצט צוזאמען מיט אלעמען פופצן מינוט, מיט אזא מוראדיגע שמחה, א שמחה פון א איד וואס ה' יתברך האט אנגענומען זיין תפלה, נאך אזויפיל יארן.

**מי שזכה להיות אצלי על ראש השנה,
 ראוי לו לשמוח כל השנה.**

צעשטערט געווארן צום סוף, ווען ר' שמואל האט דאס געהערט, האט ער אויסגעפלאצט אין א ביטערן געוויין, וויפיל האט ער געווארט און געבענקט, און זיין הייליגער ווילן איז נאכנישט ארויסגעגאנגען לפועל, אבער ער האט נישט פארלוירן די האפענונג.

ר' שמואל איז נישט געווען קיין גרויסער דברן, ער האט נישט גערעדט קיין סאך זיין עבודה איז געווען בהצנע לכת מיט ה' יתברך אליין, אבער ווען פורים איז געקומען, האט מען שוין דעמאלס געהערט זיינע הייליגע רצונות, אין איינע פון די יארן ווען מען האט געזונגען "להודים היתה אורה" האט ר' שמואל זיך אפגעשטעלט ביי דעם ווארט אורה אסאך מאל, ווען ער שרייט, אורה ר"ת אומאן וראש השנה, אז די עיקר אורה, די ליכטיגקייט איז צו זיין אין אומאן ראש השנה... אין איינע פון די יארן פורים איז ער ארויסגעלאפן אויפן גאס, אין זיך איינגעבעטן ביי יעדע באס אדער אוטא וואס איז געפארן זאל אים ביטע פירן קיין אומאן, און ער איז גרייט צו צאלן יעדע פרייז וואס מען וועט פארלאנגען...

יעדן טאג פלעגט ער זאגן מיטן גאנצן תמימות, די תפלה ע"ו פון לקוטי תפלות חלק א' וואס ר' נתן בעט, צו זוכה זיין צו קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה, ביז ער האט שוין געקענט די גאנצע תפלה בעל פה. אויף האט מען געטראפן אין איינע פון די פנקסים וואס ר' שמואל האט געשריבן, דעקס אין צוואנציג ראשי תבות פון די נאמען פון די שטאט אומאן, אזוי אז מען קען זאגן אז ווי ר' שמואל האט נאר געקוקט, האט ער נאר געזעהן דאס ווארט אומאן, דער פלאץ פונעם הייליגן ציון פון רבי'ן קודש קדשים, מיר וועלן דא אראפברענגען עטליכע פון זיי:

את מי נועץ ויבינהו (ישעיה מ' י"ד הפטורה נחמו)
גר מצוה ותורה אור (משלי ו' כ"ג)
והצלחתם את נפשותינו ממנות (יהושע ב' י"ג)

סיפורי מעשיות מעשה יא' - דער בן-המלך און דער בן-השפחה שנתחלפו

פֿאַרט, פֿון [צוליב] איין זאך וועגן - קומט דיר נאכנישט אפצוגעבן די 'מלוכה' - מיר וועלן דיך פֿרובן נאך מיט איין זאך! באַשר [אזוי-ווי] דא איז פֿאַרהאַנדן א 'שטוהל' פֿון דעם 'מלך' וואס ס'געווען.

און די 'שטוהל' איז זייער הויך. און ביי דער 'שטוהל' שטייען אלע ערליי 'חיות' און 'עופות', פֿון 'האַלץ' אויסגעשניצט.

און פֿאַר דער 'שטוהל', שטייט א 'בעטל'. און ביי דעם 'בעטל', שטייט א 'טיש'. און אויף דעם 'טיש', שטייט א 'לייכטער'.

און פֿון דער 'שטוהל', גייען ארויס געשלאגענע [אויסגעטראטענע] וועגן - און די 'וועגן' זענען געמויערט - און די 'וועגן' גייען ארויס פֿון דער 'שטוהל', אין אלע זייטן.

און קיין שום 'מענטש' ווייסט גארנישט, וואס ס'איז די זאך פֿון דער 'שטוהל', מיט די 'וועגן'!

און די [דאזיגע] 'וועגן' - אז זיי גייען ארויס און ציען זיך אַוועק א שטיק [אביסל] - שטייט דאָרט א 'גילדענער לייב' - און אז א 'מענטש' זאל צו אים צוגיין [נאנט], וועט ער עפענען דאס 'מויל', און וועט אים איינשלינגען.

און ווייטער פֿון דעם 'לייב' - ציהט זיך דער 'וועג' נאך ווייטער.

און אזוי [אויך] ביי די 'איבריגע וועגן' וואס זיי גייען ארויס פֿון דער 'שטוהל' - דהיינו: ביי דעם 'אַנדערן וועג' וואס ס'גייט ארויס פֿון דער 'שטוהל' צו א אַנדערע זייט - איז אויך אזוי - אז דער 'וועג' ציהט זיך א שטיק אַוועק, שטייט

האט ער זיך אויפֿגעהויבן, און איז אריינגעגאנגען אין דעם 'גארטן' אריין - און תיכף ווי [ווען] מ'האט אים אָנגעהויבן צו יאגן - איז ער געגאנגען, און האט זיך געשטעלט נעבן דעם 'מענטשן' וואס ס'געשטאנען נעבן דעם 'גארטן' פֿונדרויסן - און דורכדעם איז ער ארויס 'בשלום' - און ס'האט אים גארנישט געשאדט!

ווארן 'אַנדערע' [מענטשן] - אז [ווען] זיי זענען אריינגעגאנגען אין דעם 'גארטן', און מ'האט זיי אָנגעהויבן צו יאגן - זענען זיי אנטלאפן געווארן, מיט גרויס 'פֿהלה' זייער - און זיי זענען געשלאגן געווארן דורכדעם.

און 'ער' איז ארויס 'בשלום ושלום' - דורכדעם וואס ער האט זיך געשטעלט נעבן דעם 'מענטשן'! און די 'שרים' האבן דאס געזעהן - און האבן זיך זייער פֿאַרוואונדערט [דערויף] וואס ער איז ארויס 'בשלום'!

דערנאך האט ער געהייסן (דהיינו: דער 'אַמת' ער בֿרמלך' האט געהייסן): "אז מ'זאל נעמען דעם [אויבנדערמאנט] 'מענטשן' - און מ'זאל אים אריינשטעלן אינעווייניג אין דעם 'גארטן' אריין!" האט מען אזוי געטאן!

[און] אזוי זענען אלע 'שרים' אריינגעגאנגען אין דעם 'גארטן' אריין - און זיי זענען זיך דאָרט דורכגעגאנגען [אריבערגעגאנגען] - און זענען ארויס 'בשלום'!

האבן זיך די 'שרים' צו אים אָנגערופן: "פֿונדעסטוועגן פֿאַרט - כאַטשע מיר האָבן פֿון דיר געזעהן אזוי א [אזא] זאך - פֿונדעסטוועגן

צו שפילן, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

האט ער ווייטער געקוקט - האט ער געזעהן: אז דאס 'רייזעלע' וואס ס'גייט אָפּ [ס'פעלט] אויבן פון דער 'שטוהל' - דאס 'רייזעלע' ליגט אונטן אין דער 'שטוהל'.

באדארף מען דאס 'רייזעלע', ארויסנעמען פון אונטן - און אריינזעצן עס אויבן - אזוי וועט די 'שטוהל' האבן דעם כח פון דעם 'קעסטל' (הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]).

ווארן דער 'מלך' וואס ער איז געווען, האט איטלעכע זאך געטאן מיט 'חכמה' - און האט אלץ [אלעס] פארשטעלט - פדי קיינער זאל נישט פארשטיין די זאך וואס ער מיינט - ביז ס'וועט קומען אזוי א [אזא] 'ווילד-גרויסער חכם', וואס ער וועט זיך שטויסן [פארשטיין], און וועט קענען צוטרעפן, אלץ [אלעס] איבערצובייטן, און מסדר צו זיין אלע זאכן אזוי-ווי מ'דארף.

און אזוי [אויף] דאס 'בעטל' - האט ער פארשטאנען: "אז מ'באדארף עס אביסל אנועקרוקן פון דעם אָרט ווי ס'שטייט!"

און אזוי [אויף] דעם 'טיש' - באדארף מען אויף אביסל אנועקרוקן פון דעם אָרט! און אזוי [אויף] דעם 'לייכטער' - באדארף מען אויף אביסל אנועקרוקן פונעם אָרט!

און אזוי [אויף] די 'עופות' און די 'חיות' - מוז מען זיי אויך אלע איבערשטעלן [אויף א אנדערע פלאץ] - מ'זאל נעמען דאס 'עוף' פון 'דעם' אָרט, און מ'זאל עס שטעלן אויף 'דעם' אָרט!

און אזוי אלע [זאכן] - מוז מען אלץ [אלעס] איבערשטעלן אנדערש!

דאָרט א אנדערע 'חיה', דהיינו: א 'לעמפערט' פון 'איינזווארג' - און דאָרט קען מען אויך צו אים נישט צוגיין [נאנט] פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט], ווארן ער וועט איינשלינגען.

און ווייטער פון דעם 'לעמפערט' - ציהט זיך דער 'וועג' ווייטער. און אזוי איז [אויף] ביי די 'איבריגע וועגן'.

און די 'דאזיגע וועגן' - ציען זיך און גייען אין דער 'גאנצער מדינה'. און קיין שום 'מענטש' ווייסט נישט, וואס די זאך איז פון דער [אויבנדערמאנטער] 'שטוהל', מיט די אלע זאכן, מיט די 'וועגן'!

בָּכָן [דעריבער], וועסטו דערמיט געפרובט ווערן - אויב דו וועסט קענען וויסן די זאך פון דער 'שטוהל', מיט דעם אלעמען!"

האט מען אים געוויזן די 'שטוהל'! האט ער געזעהן: אז זי איז זייער הויך וכו'! איז ער געגאנגען צו דער 'שטוהל'!

האט ער א קוק געטאן - האט ער פארשטאנען: אז די 'שטוהל' איז געמאכט געווארן פון דעם [זעלבן סארט] 'האלץ' פון דעם 'קעסטל' (דהיינו: די 'כלי' וואס דער 'מענטש' פון דעם 'וואלד' האט אים געשענקט, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]).

האט ער ווייטער געקוקט - האט ער געזעהן: אז ס'גייט אָפּ [ס'פעלט] פון דער 'שטוהל' פון אויבן - עפעס א 'רייזעלע' [רויז] - און אז די 'שטוהל' זאל האבן דאס 'רייזעלע', וואלט די 'שטוהל' געהאט דעם כח פון דעם 'קעסטל' (דהיינו: די 'כלי' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט]), וואס זי האט געהאט דעם כח, אז [ווען] מ'פלעגט די 'כלי' צו לייגן, אויף עפעס א 'בהמה' אָדער א 'חיה' וכו' - האט [דאס] אָנגעהויבן

אלע 'הקמות' באוויזן, פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!
האט ער זיך אנגערויפן, און האט געזאגט צו דעם
'בן-השפחה': "היינט פארשטיי איך: אז איך בין
טאקע דער 'אמת'ער בן-מלך' און דו ביזט דער
'בן-השפחה' באמת!"

[רבינו ז"ל האט זיך אנגערויפן נאכן ענדיגן דערציילן
די 'מעשה':]

פארצייען אז [ווען] מ'פלעגט שמועסן 'קבלה' -
פלעגט מען שמועסן מיט אזוי א [אזא סארט] לשון
(ווי די [דאזיגע] 'מעשה' איז) וכו'!

דער 'פירוש' פון דער 'מעשה':
איז אזוי-ווי די 'שטוהל' וואס דער 'מלך' האט
געמאכט - וואס דער עיקר 'הקמה' איז: "אז מ'זאל
וויסן וויאזוי מסדר [צו] זיין איטלעכע זאך!"

אזוי אויך - ווער ס'איז א גרויסער 'בקי' אין
'ספרים', [און זיין 'הארץ' איז 'גאנץ'], און איז א
'גרויסער חכם' באמת - קען ער פארשטיין דאס
'פירוש'!

נאר מ'מוז וויסן: "מ'זאל גוט מסדר זיין!" - ווארן
אמאל הייסט די זאך אזוי, [און] אמאל אזוי!

אז וואויל איז דעם וואס ער וועט זוכה זיין דאס צו
פארשטיין [ריכטיג]! [ברוך השם לעולם אמן ואמן].

דאס האט אלץ [אלעס], ער [רבינו ז"ל] אליין עליו-
השלוש געשמועסט נאך דער 'מעשה'!

ווארן דער 'מלך', האט אלץ [אלעס] אין מיסטנע
[בפונה] פארשטעלט מיט 'הקמה' - כדי קיינער
זאל נישט וויסן וואס מ'מיינט! - ביז ס'וועט קומען
דער 'חכם' וואס ער וועט קענען פארשטיין ער
זאל אלץ [אלעס] מסדר זיין אזוי-ווי מ'באדארף!

און אזוי [אויך] דער 'לייב' וואס ער שטייט דארט
ווי דער 'וועג' גייט ארויס - באדארף מען אים
אהינגשטעלן!

און אזוי [אויך] אלע [זאכן] - באדארף מען
אלץ [אלעס] איבערשטעלן! האט ער געהייסן:
"אז מ'זאל אלץ [אלעס] מסדר זיין ווי [אזוי-ווי]
מ'באדארף! מ'זאל ארויסנעמען דאס 'רייזעלע'
פון אונטן - און מ'זאל עס אריינזעצן אויבן!"

און אזוי [אויך] די אלע [אנדערע] זאכן - זאל מען
אלץ [אלעס] איבערשטעלן - און מ'זאל זיי מסדר
זיין אנדערש (אזוי-ווי מ'באדארף, אזוי-ווי ער האט
געהייסן)!"

ווי [נאר] מ'האט אזוי געטאן - האבן [דאן]
אנגעהויבן אלע - צו שפילן דעם 'וואוילן
[וואונדערליכן] ניגון', וואס ער איז זייער א 'ווילד
חידוש'! און זיי האבן אלע געטאן - דאס [די
ריכטיגע פעולה] וואס זיי באדארפן צו טוהן!

אזוי [און דאן] האט מען אים אפגעגעבן די 'מלוכה'
(דחינה: [פאר] דעם 'אמת' בן-מלך', וואס ער האט די

ניזל טוב

פאר אלע חשובע קינדער

וואס האבן זוכה געווען צו ענדיגן נאך א הייליגע מעשה און פריש אנהייבן די צוועלפטע מעשה

"דער בעל תפלה"

לאמיר זיך פאר הערו

די עלווטע מעשה - דער בן מלך ופן שפחה שנתהלכו (7)

- ה. וואס איז געווארן מיט די שטול ווען מ'האט אלעס מסדר געווען אויפ'ן ריכטיגן סדר, און וואס האט מען אים געגעבן פאר דעם?
- זיי האבן אנגעהויבן זינגען דעם וואונדערליכן ניגון, און מ'האט אים אפגעגיבן די מלוכה
- זיי האבן אנגעהויבן זינגען דעם וואונדערליכן ניגון, און מ'האט געגיבן די מלוכה פאר די בן השפחה
- זיי האבן אלע אנגעהויבן טאנצן, און מ'האט אים אפגעגיבן די מלוכה
- ו. וואס האט דער אמת'ער בן המלך געזאגט פאר'ן אמת'ער בן השפחה?
- יעצט פארשטיי איך אז איך בין דער אמת'ער בן המלך
- יעצט פארשטיי איך אז דו ביזט דער אמת'ער בן השפחה
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ז. וואס לערנסטו זיך ארויס פון די מעשה?
- אז ביים סוף וועט מען זעהן אז יעדער איז דער אמת'ער בן המלך
- אז ווען מ'האט די ריכטיגע סדר ווערט אלעס פארכטן

- א. דער שטול פונעם קעניג איז געווען הויך אדער נידריג?
- הויך
- זייער הויך
- נידריג
- ב. פארוואס קען מען נישט גיין נאנט צום שטול?
- ווייל ווען מ'קומט נאהנט הייבט מען אהן אים צו נאכלויפן
- ווייל ווען מ'קומט נאהנט שלאגן אים די שרים
- ווייל אויפ'ן וועג שטייט א לייב פון גאלד און אז א מענטש זאל צו אים צוגיין וועט ער עפענען די מויל און אים איינשלינגען
- ג. פארוואס קען מען נישט גיין נאנט צום שטול דורך דעם אנדערן וועג וואס גייט ארויס פון שטול?
- ווייל ווען מ'קומט נאהנט הייבט מען אהן אים צו נאכלויפן
- ווייל ווען מ'קומט נאהנט שלאגן אים די שרים
- ווייל דארטן שטייט א לעמפערט פון אייזן און אז א מענטש זאל צו אים צוגיין וועט ער אים איינשלינגען
- ד. וואס האט דער בן המלך געזעהן אז עס פעלט (גייט אפ) פון אויבן פון דער שטול?
- א רייזעלע
- א קרוין
- א נאגל

- ח. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
- נ"ן
- א חלק

איבער געשריבן

אויף וויפיל זאכן דערציילט דער רבי אז דער אמת'ער בן מלך האט פארשטאנען אז מען דארף דאס דוקן פון זייער ארט און מסדר זיין אויף זייער ריכטיגער פלאץ?

תשובות אויף פאריגע וואך

וועלכע גוטע מידה קען מען זיך לערנען די וואך פון די מעשה? שלום

געווינער אויף בן המלך וכן השפחה #6 איז הילד החשוב נתן צציק, בית שמש

טעלעפאן ***7780

דער צעווילדעוועטער פערד

איין עצה איז געבליבן, אריינשיסן מיט א ביקס אינעם פערד אבער דאס וועט זיכער ווייטון פארן פערד.

אזוי איז די מעשה ווען א איד גייט ליידער ארויס פונעם וועג – ער פירט זיך נישט אויף ערליך, איז נישט פארהאן קיין עצה וואס אים צו טון, לכאורה וואלט מען אים געקענט שטרופן אויף פארשידענע סארטן וועגן, אבער די אלע סארטן שטרופן טוט דאך וויי פארן צדיק, אזוי ווי מיר זען ביי השם יתברך א פסוק בכל צרתם לו צר (ישעיהו סג, ט) – יעדע צרה וואס א איד האט, טוט אויך וויי כביכול פארן אויבערשטן, ווייל יעדער איד האט אין זיך א געטליכער חלק וואס קומט פון אויבן, דעריבער טוט אויך פאר השם יתברך וויי יעדע צרה וואס א איד ליידט.

די ועלפע איז אויך ביים צדיק ווי מיר זען א פסוק גם ענוש לצדיק לא טוב (משלי יז, כו) דער ענוש וואס מען שטרופט דערגרייכט אויך צום צדיק אליין.

נא, קינדער וואס איז געבליבן צום סוף? מען דארף זיך אויפפירן ווי א ערליכער איד, וועט מען נישט דארפן כאפן שלעק און כביכול דער אויבערשטער און דער צדיק וועלן נישט דארפן האבן צער פון אונזער צער!

(לקוטי מוהר"ן ח"ב ס"ו)

אמאל זענען צוויי מענטשן געפארן אויף א צערווערטן משוגענעם פערד, ווען אינמיטן וועג האט זיי דאס פערד אומגעווארפן פונעם וואגן. איינער פון די צוויי מענטשן האט גענומען שלאגן דעם פערד מיט זיין פויסט, און אים געגעבן מכות, האט דער צווייטער מענטש זיך גענומען לאכן פון אים זאגנדיג: "דו שלאגסט דאך דיין האנט, וואס האסטו צו שלאגן א פערד מיט אזעלכע סארט פעטש, אנשטאט נעם א ריט וואס מען שמייסט פערדן, און אזוי וועסטו אים דערלאנגען.

דער צווייטער מענטש האט טאקע אזוי געטון, גענומען א ריט און געשלאגן דעם פערד. דער פערד האט זיך גענומען לויפן מיט גרויס היסטעריע, ווען אינמיטן די בהלה האט ער אומגעווארפן די צוויי מענטשן אין בלאטע אריין, און דער פערד אנטלויפט איבערלאזנדיג די צוויי חברה אליין.

ווייטער נישט קיין גוטע עצה... האבן זיי זיך געלעצט צו געמען א פעסטן שטריק און צובינדן דעם פערד צו א בוים און אזוי אים אנקלאפן די ביינער און אים אנלערנען איין מאל פאר אלעמאל. נא, זיי האבן טאקע אזוי געטון, געקלאפט און געשלאגן ביז דער פערד איז מיד און אפגעשוואכט געווארן. שוין ווייטער נישט קיין גוטע עצה, האבן די צוויי געטראכט דאס פערדל איז נישט ווערד די פלאג און די שוואכקייט נאכן כאפן אזעלכע קלעפ.

הגה"ן נתנדב ע"י הר"ר יצחק וועבערמאן הי"ו
צ"ל גיטלי ב"ת עב"ג
החתן כפר מרדכי נ"י בן הר"ר אברהם יעקב בירנבאך הי"ו
החתונה יתקיים בעו"ה יום המישי פרשת חקת, ה'תמוז
באו"ם עפמרייכער, בית שמש